

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Stanisław Dziurlikowski
Protokolant:	sekretarz sądowy Marta Maresz

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2020 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w G. kwotę 4.617,56 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 2.354,11 zł (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt cztery złote jedenaście groszy) od dnia 7 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;

- 2.263,45 zł (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt trzy złote czterdzieści pięć groszy) od dnia 6 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 6.782,65 zł (sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V GC 82/18

UZASADNIENIE

W dniu 26 października 2017 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. (dalej: (...)), kwoty 55.838,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 33.218,00 złotych od dnia 7 listopada 2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 22.620,00 złotych od dnia 6 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;

oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania, powód wskazał, że dzierżawi samochód marki R. (...) o nr rej. (...) będący własnością Spółki (...) s.r.o. Podstawą faktyczną żądania powoda, było twierdzenie, iż w dniu 6 października 2016 r. kierujący przedmiotowym pojazdem najechał na ubytek w jezdni, na skutek czego, samochód uległ uszkodzeniu oraz konieczne było jego odholowanie. Ponadto strona powodowa domagała się zwrotu kosztów wynajęcia w okresie od dnia 7 października 2016 r. do dnia 23 grudnia 2016 r. pojazdu zastępczego. W ocenie strony powodowej za poniesioną szkodę odpowiedzialność ponosi powiat (...), posiadający polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w (...).

W dniu 30 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu wydał nakaz zapłaty.

W dniu 2 stycznia 2018 r. strona pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana zakwestionowała powództwo, co do zasady jak i wysokości, twierdząc, że do uszkodzenia pojazdu doszło w okolicznościach i z przyczyn, za które odpowiedzialności nie ponosi ubezpieczony powiat (...). Pozwany zakwestionował także legitymację czynną powoda do wystąpienia z roszczeniem. Ponadto strona pozwana zakwestionowała twierdzenia powoda o rozmiarze i wysokości szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2015 roku powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. zawarł ze Spółką (...) s.r.o umowę dzierżawy samochodu marki R. (...) o nr rej. (...).

Dowód: umowa k.10, dowód rejestracyjny k.11-12.

W dniu 6 października 2016 r. na ul. (...) w B. kierujący przedmiotowym pojazdem T. P. najechał na ubytek w jezdni. Następnie T. P. zauważył, że z opon samochodu zeszło powietrze i nie dało się nim dalej poruszać. T. P. zrobił zdjęcia ubytków na drodze, a następnie wezwał pomoc drogową, która odholowała samochód do Ł..

Dowód: dowód z przesłuchania strony T. P. k. 306.

W dniu 6 października 2016 r. na ul. (...) w B. znajdowały się dwa ubytki nawierzchni o średnicy około 0.5 metra. Były położone w odległości około 0.5 metra od krawędzi jezdni. Głębokość pierwszego z nich wynosiła około 2 cm, a drugiego około 4 cm. Uszkodzeniu uległa jedynie asfaltowa warstwa ścieralna nawierzchni, której grubość na tej drodze nie przekracza 4 cm.

Dowód: fotografia k. 69 opinia biegłego sądowego S. D. k.318-340, ustna opinia uzupełniająca S. D. k.380-382, opinia biegłego sądowego M. A. k.393-405, ustna opinia uzupełniająca M. A. k.458-459.

Samochód został odholowany do siedziby powoda z uszkodzoną oponą. Za usługę holowania i (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. wystawił fakturę na kwotę 1.450 zł netto, w tym 1.000 zł netto za holowanie i 450 zł netto za przewóz osób.

Po wymianie opony okazało się, że elementy samochodu ocierają o siebie w taki sposób, że nie była możliwa dalsza jazda samochodem. Powód zaprowadził samochód do serwisu (...)’a w W., gdzie ustalono, że oprócz opony samochód ma uszkodzony jeszcze układ kierowniczy i zawieszenie. W dniu 28 października 2016 r. serwis dokonał kalkulacji naprawy ma kwotę 39.770,42 złotych netto.

Dowód: zeznania P. S. k.228, zeznania D. J. (1) k.264v., kosztorys k. 39-40, faktura k. 24.

W serwisie nie dokonano wymiany opony.

Dowód: kosztorys k.39-40.

Na czas naprawy powód najął samochód zastępczy marki B., z którego korzystał przez okres 78 dni. Wynajmujący wystawił z tego tytułu trzy faktury VAT na kwotę łączną 22.620 zł netto (290 zł netto za dobę).

Dowód: faktury k. 59-61.

W dniu wystąpienia szkody powiat (...) korzystał z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W dniu 7 października 2016 r. szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi.

Okoliczności bezsporne, nadto dowód: zgłoszenie szkody k.25-26, polisa k. 29-32.

W finalnie sporządzonym kosztorysie szkody z dnia 2 grudnia 2016 r. pozwany ustalił wartość szkody na kwotę 1.000,76 złotych netto.

Dowód: kalkulacja wyceny k.48.

Ubezpieczyciel uznał, że otarcie na wewnętrznej powierzchni tarczy koła prawego przedniego nie występuję. W związku z tym uszkodzenie tarczy koła i elementów zawieszenia należy uznać za niezwiązane ze szkodą.

Dowód: kalkulacja wyceny k.50.

W dniu 20.12.2016 r. (...) odmówiło wypłaty odszkodowania, ze względu na niemożliwość uzyskania dokumentacji pozwalającej na ustalenie jego odpowiedzialności za zdarzenia z dnia 6 października 2016 roku.

Dowód: pismo z (...) k.52.

W dniu 20.06.2017 r. doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy Spółką (...) s.r.o. a K. sp. z o.o na podstawie, której powódka nabyła prawo do dochodzenia przedmiotowego roszczenia.

Dowód: umowa cesji k.68.

Pomimo pisemnych wezwań do zapłaty kierowanych do pozwanego przez pełnomocnika powoda, ubezpieczyciel nie zapłacił odszkodowania.

Okoliczności bezsporne nadto dowód: wezwania do zapłaty k.62-68v. email z załącznikiem k. 70-71.

Najeżdżanie na opisane wyżej ubytki w jezdni przy dopuszczalnej administracyjnie prędkości 50 km/h nie mogło doprowadzić do powstania trwałych odkształceń, części układu jezdni. Uszkodzenia wynikające z faktury VAT nr (...) nie mogły powstać na skutek najeżdżania na opisane ubytki na jezdni, ponieważ ubytki w jezdni musiałyby być znacznie większe i głębsze, posiadając co najmniej 15-20 cm głębokości. Nie jest możliwe natomiast wykluczenie, iż na skutek najeżdżania na ubytki w jezdni doszło do uszkodzenia opony samochodu. Opony marki R. (...) są specjalnie dedykowane, wzmocnione i tłumią dźwięki.

Koszt najmu samochodu zastępczego w podobnej klasie do samochodu Rolce-R. kształtuje się na poziomie 566,54 złotych. Średni koszt holowania na trasie B.-Ł. zawierał się w granicach od 600,00 złotych do 936,00 złotych, natomiast koszt przewiezienia pasażerów na tej trasie wynosił od 462,00 złotych do 684,00 złotych. Czas naprawy uszkodzonej opony wynosił niepełną godzinę. Przy uwzględnieniu czasu niezbędnego na zakup opony naprawa mogła wynieść jeden dzień. Koszt wymiany opony kształtuje się na poziomie 892,12 zł brutto, tj. 725,31 zł netto.

Dowód. opinia biegłego sądowego S. D. k.318-340, ustna opinia uzupełniająca S. D. k.380-382, opinia biegłego sądowego M. A. k.393-405, ustna opinia uzupełniająca M. A. k.458-459.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał częściowo sporny. Pozwany kwestionował, by do uszkodzenia samochodu powoda doszło w okolicznościach podanych w pozwie. Pozwany negocjował odpowiedzialność ubezpieczonego powiatu (...). Pozwany kwestionował także powództwo co do wysokości, wskazując

Zeznania świadków nie były spójne, przedstawiały przybliżoną wersję wydarzeń, sprzeczność jaka zachodziła pomiędzy zeznaniami dotyczyła choćby uszkodzenia opony samochodu. Według T. P. uszkodzeniu uległy obie opony samochodu, natomiast P. S. i D. J. (2) twierdzili, że tylko jedna z opon doznała uszkodzenia. W tym zakresie w ocenie Sądu rozbieżność w zeznaniach może wynikać na długi okres czasu, który upłynął od momentu uszkodzenia samochodu. Sąd nie przychylił się do twierdzeń T. P. złożonych na rozprawie w dniu 14 lutego 2019 r., dotyczących wskazania, że w wyniku najechania na dwie dziury w asfalcie doszło do uszkodzenia dwóch opon w samochodzie. Zdaniem Sądu, kierując się doświadczeniem życiowym T. P. nie mógł z całą stanowczością jako kierujący pojazdem stwierdzić, co było bezpośrednią przyczyną uszkodzenia, i jaki był zakres uszkodzeń. Niewątpliwie jest, że najechanie na ubytek w jezdni mogło spowodować u T. P. subiektywne przeświadczenie, że to właśnie zdarzenie doprowadziło, do uszkodzenia, jednakże w ocenie Sądu nie jest możliwe ustalenie tego z całą pewnością. Zeznania świadków zatem jedynie częściowo przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Sąd w pełni podzielił rozważania zawarte w opiniach biegłych S. D. i M. A.. Opinie sporządzone w zakresie ustalonym niniejszym postępowaniem są ze sobą zgodne. Biegli doszli do tożsamyh wniosków przedstawiając logiczne ich uzasadnienie, z odwołaniem się do swojej wiedzy i doświadczenia. W toku postępowania zasadność wyciągniętych przez biegłych wniosków nie została skutecznie podważona przez strony.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Przechodząc do rozważań prawnych, wskazać należy, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tj. z dnia 3 marca 2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 470) organ administracji rządowej lub jednostki samorządu terytorialnego, do właściwości którego należą sprawy z zakresu planowania, budowy, modernizacji, utrzymania ochrony dróg jest zarządcą drogi. Do podstawowych obowiązków ciążących na zarządcach dróg, wymienionych w art. 20 ustawy, należy m.in. utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2; przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, w tym weryfikację cech i wskazanie usterek, które wymagają prac konserwacyjnych lub naprawczych ze względu na bezpieczeństwo ruchu drogowego; wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających.

W niniejszej sprawie do zdarzenia doszło na drodze powiatowej, której zarządcą jest powiat (...).

Zgodnie z przepisem art. 415 k.c. odpowiedzialność na zasadzie winy oznacza, że obowiązany do naprawienia szkody jest ten, kto wyrządził szkodę innej osobie. Wyrządzenie szkody może być wynikiem działania lub zaniechania (art. 361 § 1 k.c.). Oznacza to, że obowiązek naprawienia szkody powstaje jedynie w razie takiego działania lub zaniechania (zaniedbania) zarządcy, które noszą znamiona winy, czyli naruszenia obowiązków określonych w przepisach prawa. Nie ma wątpliwości – w świetle przytoczonych przepisów ustawy o drogach publicznych – że obowiązkiem powiatu (...) było utrzymanie drogi w należyłym stanie. Powiat (...) nie dopełnił obowiązku usunięcia dziury na drodze. Nie było bowiem wątpliwości, że w dacie zdarzenia szkodowego ubytek w jezdni istniał.

Trzeba odnotować, że w dniu powstania szkody obowiązywała umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej powiatu (...), jaką zawarł on z pozwanym zakładem ubezpieczeń. Jak wynika natomiast z art. 822 § 4 k.c., jeżeli osoba ponosząca odpowiedzialność cywilną za szkodę jest ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej, to wówczas poszkodowany może wystąpić ze swoim roszczeniem albo do osoby odpowiedzialnej za szkodę (w tym wypadku do zarządcy drogi), albo do ubezpieczyciela. Stąd też pozwany zakład ubezpieczeń posiadał w niniejszej sprawie legitymację bierną.

Należy podkreślić, że przesłanką konieczną przyjęcia odpowiedzialności za szkodę ubezpieczyciela lub zarządcy drogi jest istnienie związku przyczynowego, który musi zaistnieć pomiędzy występującymi nieprawidłowościami a wystąpieniem zdarzenia powodującego szkodę czy też zaniechaniem, jakie do niego doprowadziło. Ustawodawca

w art. 361 § 1 k.c. określił związek przyczynowy jako normalny (G. K., Odpowiedzialność cywilna zarządcy drogi, Samorząd Terytorialny 2016, nr 9, s. 17-26). W niniejszej sprawie określenie czy uszkodzenia pojazdu dzierżawionego przez powoda pozostawały w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem po stronie powiatu wymagało wiadomości specjalnych, stąd Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych w tym zakresie.

Biegli ustalili, że większość zgłaszanych przez powoda uszkodzeń nie mogła powstać w deklarowanych okolicznościach, tj. w wyniku najechania na dziury w jezdni na ul. (...) w B.. Biegli ocenili jednak, że nie można wykluczyć, iż normalnym następstwem przejechania przez te wyrwy było uszkodzenie opony. Z przedłożonych dokumentów oraz zeznań świadków wynikało niewątpliwie, że do takiego uszczerbku doszło, w wyniku czego konieczne było holowanie samochodu i przewiezienie osób podróżujących pojazdem. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał za uzasadnione w niniejszej sprawie jedynie te koszty, które miały bezpośredni związek z uszkodzeniem opony. Stąd na szkodę w niniejszej sprawie składał się niewątpliwie koszt wymiany opony w kwocie 725,31 zł netto. Skoro zwykłym następstwem zniszczenia opony było unieruchomienie pojazdu, to do szkody należało zaliczyć również koszty przewozu oraz holowania. Jeśli chodzi o przewóz, to stawka przyjęta przez podmiot świadczący tę usługę mieściła się w stawkach rynkowych ustalonych przez biegłego, dlatego należało uwzględnić całą kwotę 450 zł netto. Koszt holowania wykraczał jednak poza zakres cen rynkowych, dlatego Sąd limitował go do górnej granicy tego zakresu, tj. 936 zł.

Należy także odnotować, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17, LEX nr 2340475). Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zasadny koszt najmu równał się iloczynowi stawki 290 zł netto, na jaką powód umówił się z wypożyczalnią (cena nie przekraczała stawek rynkowych ustalonych przez biegłego), oraz 7 dni. Najem pojazdu zastępczego był bowiem uzasadniony jedynie w okresie potrzebnym do przeprowadzenia naprawy opony.

Podsumowując powyższe rozważania, łączna wysokość szkody, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany wynosiła 4.141,31 zł netto. Mając na uwadze fakt, że powodowi przysługiwało prawo do odliczenia 50% kwoty podatku od towarów i usług, Sąd powiększył tę sumę o 476,25 zł.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 k.c. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając zgodnie z odpowiedzialnością za wynik postępowania, który powód wygrał w 7,41%, zaś pozwany w pozostałym zakresie, tj. 892,59%. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez powoda należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości, opłatę sądową od pozwu oraz koszty wynagrodzenia biegłych, pokrywane w toku postępowania z zaliczek wpłacanych przez strony. Tym samym pozwanemu po wzajemnym rozliczeniu kosztów i uwzględnieniu dotychczas poniesionych wydatków należał się zwrot od powoda kwoty 6782,65zł., o czym orzeczono w pkt III sentencji wyroku.

z/

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego

2. za 21 dni lub z wpływem